

Svatá země a Abram

Když shrneme vyprávění o Abramovi a jeho cestě (spolu s celou rodinou a celým domem) slovy, že „putoval do země zaslíbení“, dopouštíme se jisté chyby, protože nepočítáme dost s neporozuměním naslouchajících. Ti se samozřejmě počítají s tím, že už víme, kam se obrátil, kde nějaký čas pobyl a kam doputoval. Jenže tohle vše sám Abram nevěděl ! Opravdu „vstoupit do jeho příběhu“ můžeme jen tak, když se vžijeme do toho, že jakoby nevíme, kam půjde, neboť ani on to nevěděl: šel „nevěda kam“. Proto když ze světa tohoto příběhu zase vystoupíme - a to dříve nebo později musíme - velice záleží na tom, co si do svého vlastního životního příběhu odneseme. Když v onom příběhu slyšíme, že šel do země zaslíbené (a máme hned na mysli Kanán - nebo dokonce dnes Palestinu), pak si odneseme zvláštní rozpolcenost, v níž na jedné straně budeme hledat „království boží na zemi“, zatímco na druhé straně budeme napořád zjišťovat, že to, co se nám už už zdá být něčím takovým, ve skutečnosti takové není. (To bylo asi motivem, proč ona „země zaslíbení“ bylo posléze umístěna na nebesa (a to jak v tradici křesťanské, tak v islámu). A zcela nám unikne to nejdůležitější, totiž ta životní nutnost opouštět zabezpečené pozice a vydávat se do nebezpečí a nejistot.

(Písek, 040315-2.)